

Willets.

Kui sa wana tuttawat teed, mis sa jo mõni-
ford eddasi ja taggasi olled läinud, jälle ford
kaimas olled, kül tõusewad sul ses ja teises
kohhas mõnede mõtted inge ette. Ütleb kül
üks: „Wata poeg, siin tulles koht, kus mulle
kahjust kassu kaswas. Olin Aegwido kõrtsis
kahhe kolmega koos, join udduse ilma pärrast
essime, teise pä wallo pärrast, kolmandama
teiste kahhe seltsiks ja mõne weel peale, et kül
sai. Kõrtsimees aitas wankrile ja wana kõr-
wife olli nüüd mo ihho ja inge issand. Siin
parremat kät põllul olli rukkis päid teggemas
ja kõrwife lippas sisse. Tulliwad Peipsetag-
gused ja ostiwad obbose ilma innata ärra;
põllo perremees leidis mind ommiku weel
wankris maggawat, wilja ümberringi ärra
sõdud ja tallatud — maksa! Agga mis wiin
kullutas, pididi wiin jälle kätte tassuma. Ei
olle sest aeast õhkugi suhhu tulnud ja jubba
kahhi kumnewõria parrandatud. Dia pois
ennast Aegwido ja tema kibbeda eest.” —
Teisel tõuseb teises kohhas teine mällestus.
„Ennää poeke, siin tulles kiwvi wasto, kus
kolme aasta eest sandike istus. Ta küsis:
„Kubda perremees tühjalt linna lähhed?”
Mina wastasin Traasto ja otsisin taskust kop-
pikat. Agga sandike tõusis kiwvi otsast üllesse
ja ütles: wõi nõnda! ja löi leppiga sõri et
wuhhises; määra kargas püsti, pöras ümber

ja wallas tuhhat nelja taggasi, ei aitand üüd-
mine ei piddamine, kunni walges wahhus õue
wärrawa ette seisma jäi. Olle terve, sandike,
Jumal sind õnnistago, kus sa kaid ja ingad.”

Nõnda on ka ello te peal mõnigi täht-pääw
ja tund, mis aastati taggasi tulles mittu mõt-
teid kasa wõttab ja inge silma ette lahti lautab.
Üks ütleb: „Täna on mino sündimise pääw
— jälle aasta wänem. Jumal olgo tännatud,
Ta andis terwist, leiba ja serwet, rahhu ja
rõemu. Tahhan siis oma poolt ka püda Jumala
mele järrele ellada, et ta selle tulles aasta
ka armuga eddasi aitaks.” — Ütleb teine:
„Wana morike! tulleswal pühhapäwal 25 aas-
tat täis, et õnnelikus abbiellus koos ellame;
Jumal on meid igga wisi õnnistanud, tah-
hame Tema tänuks ka waeste peale mõelda.”
— Ja nõnda on iggal inimesel täht-päwad ja
tunnid. Agga weel enäam tulles neid kofku
selle pärrast, et abbaust mõne päwa ehk õ liig
mustaks, teise jälle walgeks teeb. Kül on
mõnigi õ, kus inimene enäam kui teisel aeal
nukka ja tonta ja wirastusi kardab ja oma
karduses siis ka näeb.

*

*

*

Ühhe ue aasta kess südda-õ aeal watas
üks wana willets rauk urtsiko aknast wälja.
Ta watas mele argusega üllesse, kus taewa
lautuses Jumala tähhed sirrasiwad, ta watas
mahha, kus lumi kui koolja liina nurmed ja
metsad kattis. Norus olli jo ammugi möda,